

HERNING

FESTIVAL

OPERA-BRUNCH PÅ TORVET

Program

Septembers himmel er så blå,

Otto Mortensen

1

Septembers himmel er så blå
dens skyer lyser hvide
og lydt vi hører lærken slå
som før ved forårstide.
Den unge rug af mulden gror
med grønne lyse klinger
men storken længst af lande før
med sol på sine vinger.

2

Der er en søndagsstille ro
imellem træer og tage
en munter glæde ved at gro
som var det sommerdage.
Og koen rusker i sit græs
med saften om sin mule,
mens bonden kører hjem med læs,
der lyser solskinsgule.

3

Hver stubbet mark, vi stirrer på
står brun og gul og gylden,
og røn står rød og slåen blå
og purpursort står hylden.
Og geoginer spraglet gror
blandt asters i vor have,
så rig er årets sidste flor:
oktobers offergave.

4

De røde æbler løsner let
fra træets trætte kviste.
Snart lysner kronens bladenet
og hvert et løv må briste.
Når aftensolen på sin flugt
bag sorte grene svinder
om årets sidste røde frugt
den tungt og mildt os minder.

5

At flyve som et forårsfrø
for sommerblomst at blive
er kun at visne for at dø
kan ingen frugt du give.
Hvis modenhedens milde magt
af livet selv du lærte
da slår bag falmet rosendragt
dit røde hybenhjerte.

Nu er det længe siden,

Oluf Ring

1
Nu er det længe siden,
men end det gemmes i mit sind -
hvordan i barndomstiden
den kære rug kom ind.
Hvordan dens kernetunge top
ved moders svage kræfter
blev lagt i lugen op.

2
Først bredte mor et klæde
så ømt som nogen højtidsdug;
der måtte ingen træde
med sko i høstens rug.
Så fejed hun med limens rest
hvert snavset strå til side
som for en hædersgæst.

3
Den kære rug var gæsten,
som gjorde hvert et barn så spændt;
se, far han lægger vesten
og ser så indadvendt.
En skælven i et ydmygt sind,
en bøn til altets skaber,
før avlen bringes ind.

4
Og neg for neg forsvinder
og bliver under bjælken sat;
og far får røde kinder
og spindelvæv om hat.
Men mor er lige hvid og bleg,
hvor meget hun end stræber
med rugens tunge neg.

5
Det går mod aftentide;
snart skinner månen fuld og
rund
på gavl og vægge hvide
og ned i vognens bund.
Mor standser træt og titter ind;
far kommer hen til lugen
og klapper hendes kind.

6
Og barnet, som har løbet
sig træt i dagens muntre leg,
det er nu stille krøbet
ind under hjulets eg;
dér høres dette skarpe knald
fra vognens fjæl mod sandet
af ørentvistens fald.

7
Og mellem hjulets eger
går stjerneblink og måneskin,
og milde vinde hveger,
mens barnet slumrer ind -
Så slutter far i Jesu navn,
og hjemmet går til hvile
med høsten i sin favn.

Marken er mejet,
Folkemelodi

1

Marken er mejet, og høet er høstet,
kornet er i laderne, og høet står i hæs.
Frugten er plukket, og træet er rystet,
og nu går det hjemad med det allersidste læs.
Rev vi marken let,
det er gammel ret,
fuglen og den fattige skal også være mæt.
Rev vi marken let,
det er gammel ret,
fuglen og den fattige skal også være mæt.

2

Loen vi pynter med blomster og blade,
vi har georginer og bonderoser nok.
Børnene danser allerede så glade,
alle vore piger står ventende i flok.
Bind så korn i krans,
hurra, her til lands
sluttes altid høsten med et gilde og en dans.
Bind så korn i krans,
hurra, her til lands
sluttes altid høsten med et gilde og en dans.

Jeg plukker fløjsgræs,
Knud Vad Thomsen

1

En vår er kommet så mildt og stille
med drømmedufte om mark og vang.
På sølvstreng klimprer den friske kilde,
og fuld af sødme er fuglens sang.
Jeg plukker fløjsgræs og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Men blodet brænder i mine årer,
mit lille hjerte har ingen ro.

2

Jeg synger ikke, jeg danser ikke,
der er så meget, jeg ikke når.
Er jeg bedrøvet? Jeg ved det ikke.
Jeg drømmer bare, og tiden går.
Jeg plukker fløjsgræs, og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Snart kommer prinsen fra eventyret,
mon da mit hjerte kan finde ro.

3

Hans silkekappe har gyldne knapper,
kækt gynger fjeren på hans baret.
Og han er mandig og flot og tapper,
og på hans skjold er der ingen plet.
Jeg plukker fløjsgræs og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Men hvis han ser mig i pigevrmlen,
mon da mit hjerte kan finde ro.

4

Lad hjertet hamre, lad blodet strømme,
mens barmen runder sit hvide lin.
Snart kommer helten fra mine drømme,
... skønt ingen ved det, er han dog min.
Jeg plukker fløjsgræs og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Dig gi'r jeg alle mit hjertes blomster,
for du har taget mit hjertes ro.

Den milde dag er lys og lang.
Carl Nielsen

1

Den milde dag er lys og lang
og fuld af sol og fuglesang,
og alt er såmænd ganske godt,
når blot, når blot, når blot,
når blot vor nabos Ilsebil
vil det, som jeg så gerne vil
vil lægge kinden mod min kind
med samme varme sind,

2

Vil række mig sin lille hånd
med samme redebonne ånd,
vil lukke øjet som til blund
og give mig sin mund!
Ja, dagen den er lys og lang,
og der er nok af fuglesang,
men jeg er bange, Ilsebil
vil ikke det, jeg vil!

3

Bag hækken kommer Ilsebil -
mon det er mig, hun smiler til?
Hun bærer mælk i klinket fad
og giver katten mad.
Å se, nu smiler hun igen,
min Ilsebil, min egen ven -
det er, som selve solens skin
faldt i mit hjerte ind.

Min pige er så lys som rav,
Carl Nielsen

1
Min pige er så lys som rav
og Danmarks gyldne hvede,
og blikket er så blåt som hav,
når himmel er dernede.
Prinsesse Tove af Danmark!

2
Min piges smil er sol i maj
og sang fra lærkestruber,
og smilehullet viser vej
til sindets gyldne gruber -
Prinsesse Tove af Danmark!

3
Min pige kan vel være hård
mod dem, hun ilde lider,
da har hun ord, som hidsigt slår
og lidt for hidsigt bider.
Prinsesse Tove af Danmark!

4
Det smilehul går bag en sky,
og farligt øjet gråner;
men smilet bryder frem på ny,
og blikkets bølger blåner.
Prinsesse Tove af Danmark!

5
Thi ser jeg i de øjne ind,
de bliver vege, varme.
Da hviler jeg i hendes sind
som i to bløde arme.
Prinsesse Tove af Danmark!

Jyden han er stærk og sej,
H. C. Simonsen

1

Jyden han æ stærk å sej,
modde båd i nøj å nej.
Goer ed op, å gor ed nier
åller do fåtavt ham sier,
- goer ed op, å gor ed nier
åller do fåtavt ham sier.

2

Føst næ dær æ nøe pofahr,
komme jyden ud å dar.
Men han goer ett ind igjen,
fa' de uhn han ha gjent hen,
- men han goer ett ind igjen,
fa' de uhn han ha gjent hen.

3

Læ wos ålti blyw ve de!
Fåer sin båen ka kjennes ve!
Søen et sind da hær i Noer
hall sæ ve, te alt fågoer,
- søen et sind da hær i Noer
hall sæ ve, te alt fågoer!

I Danmark er jeg født,

Henrik Rung

1

I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme,
der har jeg rod, derfra min verden går.
Du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.

Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
stå mellem æblegård og humlehøve.

Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!   2

Danmark, mit fædreland!

Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her, ned til den åbne strand?
Hvor står fuld månen over kløverengen
så dejligt som i bøgens fædreland?
Du danske, friske strand,
hvor Danebrogen vajer, -
Gud gav os den, - Gud giv den bedste sejer!
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

3

Engang du herre var i hele Norden,
bød over England, - nu du kaldes svag,
et lille land, og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag.

Du danske, friske strand,
plovjernet guldhorn finder,
Gud giv dig fremtid. som han gav dig minder!

Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!

Danmark, mit fædreland!   4

Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme
og som en sød musik mit hjerte når.
Du danske, friske strand
med vilde svaners rede,
I grønne ø'r, mit hjertes hjem hernede!
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

Det lysner over agres felt,
Harald Balslev

1
Det lysner over agres felt,
hvor sløve plovspand kravle,
det sortner over Store Bælt
med sol på kirkegavle.

2
Velkommen i vor grønsværsstol
blandt grøftens brombærranker!
O, det gør godt at slikke sol
igen på disse banker!

3
Vel rækker høstens solskin kort,
men rønnens bær står røde.
Alleens linde blegner bort,
men vildvinsranker gløde.

4
Vel! Ræk mig da, o efterår,
en gravensten, som smager
af bækken ved min faders gård
og mulden i hans ager.

5
Og bag mig, sol, og blød mig, regn!
Jeg plukker mine nødder
og trasker langs et brombærhegn
med plovmuld under fødder.

6
Og det er al den jord, jeg har,
og alt hvad jeg begærer.
Jeg håber, det går an, jeg ta´r,
hvad mine såler bærer.

Roselil og hendes moder,
Folkemelodi

1
Roselil' og hendes moder de sad
over bord,
Roselil' og hendes moder de sad
over bord,
de taled så mangt et skæmtens ord.
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
De taled så mangt et skæmtens ord.

2
Før hvert træ skal i haven bære
blomster af guld,
før hvert træ skal i haven bære
blomster af guld,
før jeg skal vorde nogen ungersvend
huld.
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Før jeg skal vorde nogen ungersvend
huld.

3
Hr. Peder stod på svalen og lytted
med list,
hr. Peder stod på svalen og lytted
med list:
Den ler dog bedst, som ler til sidst!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Den lær dog bedst, som ler til sidst!

4
Og der de kom ned udi urtegårdens læ,
og der de kom ned udi urtegårdens læ,
da hang der en guldring på hvert et træ.
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Da hang der en guldring på hvert et
træ.

5
Roselille blev rød som et dryppende
blod,
Roselille blev rød som et dryppende
blod,
hun stirred i græsset ned for sin fod.
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Hun stirred i græsset ned for sin fod.

6
Da kyssed Hr. Peder hendes læber med
lyst,
da kyssed Hr. Peder hendes læber med
lyst:
Den lær dog nok bedst, som lær til sidst!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Ha, ha, ha! Så, så, så, så!
Den lær dog nok bedst, som lær til sidst!

Jeg elsker den brogede verden,
Thorvald Aagaard

1
Jeg elsker den brogede verden
trods al dens nød og strid;
for mig er jorden skøn endnu
som i patriarkernes tid.

2
De snakke, som om den er gammel,
af synd og sorger mæt.
O nej, den flyver endnu i dans
om solen så ung og let!

3
Jeg har grædt, som andre, af smerte,
fordi min boble brast,
men boblen er ikke verden;
læg verden det ej til last!

4
Var livet en dans på roser,
mon alt da var bedre end nu?
Hvis ej der var noget at kæmpe for,
hvad var da vel jeg og du?

5
Kamp må der til, skal livet gro,
ej kamp blot for dagligt brød,
men kamp for frihed i liv og tro,
thi evig stilstand er død!

6
Og derfor elsker jeg verden
trods al dens nød og strid;
for mig er jorden skøn endnu
som i skabelsens ungdomstid!